

JUTURAAKAT

Nr. 56 „RAHVALÄHE“ maksuta kaasanne. Neljapäeval, 12. mail 1938.

Kadunud miljonär.

Hearnden Balfour'i kriminaalromaan

15

„Mispärast te siis kohe koju peate minema?“ küsis Binks. „Me võiksime veitsa teed juua. Siis leidub keegi kondiitriksid eriti õige,“ mulgas ta kavalalt.

„Kuidas, eriti?“ küsis Jim.

„Oo, seal võib kohata imeilusat tatarlast...“

„Seda oleksin ma pidanud kohe aimama,“ ohkas Jim. „Visake mulle korraks tunda alla. On vist pärit mõeldumud vajandist, aga ükskõik —“

Binks kutas sõna ja tõmbas ise taskust ajakirja „Selles ilmas praeas hirmus naine romaan.“ sõnas ta, ja Jim ohkas.

Tund hiljem äratas Jim ajakirjaniku. „Nakkame nüüd teed jooma,“ ütles ta. „Teie romaan võib ju väga põnev olla, et te seda lugesid nii haledasti aorakate.“

Kui nad majast olid lahkunud, pöördusid nad varakule.

„Pidage! Selles suunas asub ainult Danieli kondiitriäri!“ hüüdis Binks.

„Siina me just läheme,“ kõlas Jimi rahulik vastus.

„Aga too kena tütarlaps on teie —“

„Ärge laske end segada, kui teil on kohtamine muul,“ vastas Jim rahulikult.

Binks ohkas ainult, tegi aga nii nurga näo, et Jimi kahju hakkas.

„Kui te tingimata teada tahate —“ ja kohtunud Danieli juures „Jacki asendiga,“ sõnas ta lõakest.

„Tuhet ja tulist! Mispärast te mulle seda siis kohe ei öelnud?“ küsis Binks.

„Ma ei olnud kindel, kas te ei pöönda seda kassse limakaarde. Teie ei tea veel aimata, kui tõeline on kogu see lugu. Binksi. Onda ke, kuni te allist rohkem teate.“

„Ja seejuures olen mina seni aimus, kes midagi on avastanud!“ tähenas Binks võrdõnnalt.

„Jah, teie võite tuleb an anda, aga mil-pta kui arate suu, varitses õht, et lobisate kõik välja.“

Binks tegi pahase näo. „Milline õnn, et Scotland Yard on avastanud teid!“ tähenas ta. „Oks ei saa ainult aru, kuidas seal seal ilma teleta läbi snadi.“

Jim ei saanud varjata muuet, ja ka Binksi sõnge nägu tõmbas laiale naerule.

Danieli kondiitriäri oli mugav vanamoodne ja väga puhas lokaal jämedate laepalkide ja valge sammepuust põrandaga. Jim vaatas ringi ja pöördus siis sõbraliku noiu poole, kes istus lael taga.

„Kas teil pole siin vaba tuba?“ küsis ta. „Jah, härra, üks vaba tuba on meil teisel korral.“

Üks rasmatuulil pöördus seinast aeglaselt tappa

ME

Jim läks trepist üles, ja Binks järgnes talle sõnalausumata. Ülal niigid nad pika koridori otsas ust. Jim avas selle ja vaatas sisse. Ta nägi vald üht inimest, kes ühes vaatas, kui ta sisse astus.

"Hullo, Jim!" ütles see rahulikult.

"Tere!" vastas Jim. "Ma tõin sulle kaasa. Loodetavasti pole teil midagi selle vastu. Vahetust tunnete juha."

Binks seisis lävel ja tegi suured silmad.

"Mina tunnen teda, aga teema mind mitte, nagu näib," sõnas Molly. "No-noh, Binks, see ei vaja eriti teravat mõistust! Selge mulle, kas teie tahate ka päista Billi?"

Binks vajus toolile. "Vahandage, kui lasgon minestusse," põrnas ta. "Aga, Molly, taeva pärast, mis teie siis siin teete?"

"Sama, mis teie, kui ma ei eksi," vastas naine. "Ma elan ainult teises olukorras. Mina olen toatüdruk Coombe'is."

"Kuidas, pargata pihta, saite hakkama sellega?"

"See on Jacki teene. Keegi tüdrukust oli üles öelnud, Jack astus ühendusse selle vahetatusebõrsega, mille kaudu Fairleigh paikab teenijad — ja nii sain ma siia!"

"Mispärast te mulle sellest midagi ei rääkinud?" hüüdis Binks solvunult. "See polnud teist hea. Aga teie kostudum on oluline, Molly! Muidu, mida te olete päästnud?" Egas ometi — "

"Ajakirjanik!" naeris Molly. "Väga meelitas, Binks, aga võite olla päris murets. Näkida kui mina toatüdruk olen, ei püüda ma selge. Täiesti tõesti korraga jatkub küll. Aga kuidas olete siud teega? Mul on siin kaunis heik kweke — sest öieti ootasin ma ann ka Jacki."

"Kusle, kusle!" ütles Jim. "Me võime ju ka süles kõnelda, kui tahame. Binks teeb seda igatahes."

"Varem daamid!" ütles Binks ja tõusis kuhja vahukoori.

"Ma tahaksin kõigepealt teada, kuidas mõõdus teie ühe Fairleigh' juures," jatkas Molly. "Oo, Jim, teil pole aimu, kui hirmus oli teadmine, et viibite minuga ühe katuse all ja ma ei saa teiega rääkida! Kas avastate midagi?"

"Muud midagi, kui et Bill mitte vana loosi kongidees vangis pole. Igatahes olen mina kõik kohad varempele läbi käinud ja võin vanduda, et olen oma silmaga näinud viimse kui orka. Muidu sõrduis ma keeknädal Fairleigh' sekretäriks."

"Tubas ja tulin! Kuidas te sellega hakkama saite?" hüüdis Binks.

"Vanamees tegi ise ettepaneku," vastas Jim tõrnuult.

"Aga Jim, see on ju oluline!" hüüskas Molly. "Ma olen juha küllalt pead mürdnud, kuidas teie teatada, kui ma midagi

peaksin avastama. Ma ei saa sõõtsa ilfracombe'i peale vabade päraatõõnate laupäeviti, ja kirjutamine on ebiliik. Laske ma mõelda! Oo, muidu ma tean. Kui mul teile midagi teatada on, peidun sedeli "Punchi" kühedust airtakikude taha. Te võite iga päev vaadata, kas ma sinna midagi pole pannud."

"Tore mõte!" vaimustus Jim. "Kas olete vähemalt midagi kahelast näinud, Molly?"

"Sellega polnud mul nende kolme päeva jooksul, mis sin olen, põrmugi aega. Kõik on võõras ja mul on taeamust et aue olukorraga harjuda. Ma ei tohi ju olla liiga kohmakas. Teenijad on kenad. Aga vahem teener mulle ei meeldi."

"Kas ma ei oleinud?" võidurõõmutas Binks.

"Kust teie seda teate —?"

"Teie järg on pärast. Binks," ütles Jim kähku vahela. "Edasi, Molly! Mis on tolle teetõika?"

"Mina arvatek pole see kellegi teener. Ta on juha ammoust ajast Coombe'is ja kõik kardavad teda. Et ta Fairleigh' üstidusees on pole kehtinud, ta viibib angeli tundideviiki lordi juures kabinetis ja näib kõik teadust, mis sinna mõksa. Aga hil ebameeldiv kui ta ka ei ole, ei tea ma tema käitumise kohta teha vähimainki etteheidet. Min püüdis majamees, mis olen käinud läbi kõik ruumid. Need, kus mul midagi teha pole, tulid muidugi ümber öösel. Lõugestatud pole ükski teha. Ainult üks asi tõrkas mulle silms. Üht suurt elutuba alumieli korral ei kasutatud künnaki, ja sellis on kõik hooliga kaetud. Üks rätik on seliline, nagu karakas see mõnd pilt või peeglit, ja kunn all sõõgiteas püüdis üks maal, täpselt kätte üles ja avastamis eesami, millest pilt välja oli lõikatud."

"Imelik!" tähendas Jim. "Fairleigh ütles mulle, et ta oli ühe pildi saatnud paahastada, aga sellega ei sõõgita seda ometi raamist välja. Kas teie teate, mis ajast see püüdis?"

"Majatalitaja künnitaks, et see on umbes kuu aega ära, näilis sest saadik, kus Fairleigh' viimati koju tuli. Osborne — see on vanem teener — olevat talie öelnud, et mylord olevat pildi ära võtnud ja ärgu tema hakkaku pikemalt pärisa."

"Väga imelik!" tähendas Jim teist korda. "Aga ma ei saa aru, mis ebist võiks sel olla meie vana Billiga."

"Mina ka mitte, aga te peate sellest igatahes Jackile kirjutama, eks, Jim?"

"Endastõõstetari!" nõustas noormees. "Nuud peame andma sõna Binkale."

Binks jutustas suure hinnaga oma õigest seiklusest ja Molly kuulas niisuguse püüvusega pealt, et teine end meelitatuna tundis.

"Suurepärane!" hüüdis Molly, kui jutt

tõpsti oli. „Aga ma ei usu, et see võis olla Osborne. Mis kella ajal see oli?”

„Varasti pärast pimeduse saabumist, nii umbes pool viie ja viie vahel.”

„Et, siis poleud see sama. Mina tean ju bustikuid, et Osborne viibis kella neljast pool kuuseni kabinetis. Aga — see on küll põlvkond vana — aga — vahet leidub vae ja vana loel vahel maa-alune künk? See võiks vana kabinetist varemolevate all asuvasse ruumidesse. Ja see seletaks, miks pärast Osborne lga päev selles toas nii palju tundis veehob.”

„Paganu pihta,” pomises Jim. „see poleks nii võimatu! Ja taan oma Londoni seiklusele teatav, et Fairleigh huvitub maa-alustest künkudest.”

„Õige, Molly! See seletas paljugu!” hüüdis Bink.

„Aga see ei seleta veel, milleks on vahitorni too kummeline langus ja mispärast vabab Osborne kassu pampusid,” tähendas Molly.

„Jah, sest kui vana teener millenkil lahti tahaks minna, võiks ta selle viikata languse kaudu alla vahitorni,” seletas Jim. „Aga sellegipoisi pole mõte maa-alustest künkust hõlvi ja sellesse tuleks süveneda. Selles kängus võis selle kõrvalt võõra saada koon, kus Billi vangis hoiatakse.”

„Mina kahtlen jõuda selle salakuu järgi,” ütles Molly.

„Aga olge ettevaatlik, Molly,” mainitas Jim. „Oodake parem, kuni mina ka Coombele olen.”

„Võib-olla, aga kindlasti ma ei taha,” vastas neiu. „Kuid nüüd pean ma minema. Küll oli tore teid mõlemaid näha.”

Jim saatis teda trepini. „Õige, jumala pärast, lgal sammul varu, Molly,” ütles ta järelt.

„Mudugi,” vastas neiu hajameelselt. „Oo, Jim, küll on hea teada, et Bill veel elus on, eks ole?”

Molly hakkis värises ja Jim võttis tema õmbert kinni. „Jah, aga see on hea teada raske ülesanne,” ütles ta.

Molly pani viivaks oma pea Jimi õlale.

„Vaene, vaene Bill,” sosistas ta, ja oligi silmad.

XVII

Kui Molly vastu tulid Coombe'i tagasi sõltas, oli tema meel rõõmsam kui varem, seal päevil. Lõppeks ometi tundis ta, et asi hakkas nihkuma ja jällealgamine Jimi ning Binkaga oli vähendanud tema üksindusruunet. Kui ta jälle oma toas viibis, kirjutas ta kobe „emale”. Jack oli nimelt mõeldud, et ta oma oas Edith Mastersina lga päev kirjutaks oma emale, kes pidi elama Putneys. Lõplik kirjasaja oli mudugi Jack ise ja sel viisil võis ta vähemalt veenduda, et tüdruk oli elus ning terve.

Kui kirjad ära peaksid jääma, võis ta järeldada, et midagi oli korraat ära, ja siis teada ta kobe võtta tarvitusele vajalikke abinõusid.

Kui see tänapäevane ülesanne oli lahendatud, hakkas Molly koostama lahinguplaani. Kui ta tahtis kabinetis otsida seltsust, pidi tal olema mingisugune põhjas selles ruumis viimiseks, seal ta pidi arvutama, et teda seal keegi tabab. Selle tõs korraldamine ei kuulunud tema kohustuste hulka, aga kuna teine teatidruuk püüis terve põlvn, oli ta võtnud selle ruumi oma hoole. Tükk aega murdis ta pidevalt pead. Siis lõi nagu särama ja ta hakkas alla.

Kella kümne paiku heitis ta voodisse, ei jäänud aga magama, vaid ootas pool üheksat. Sila pool ta selga ponnas flanelhüüsi kukuva, mille oli eriti ostnud oma vae oma jaoks, püüis proovida taskusse ja lipas taaski vahetähku. Paar sekundit seisis ta ja kuulatas. Aga torm oli nii kange, et summutas kõik häälid, ja nii minis ta ettevaatlikult alumisele korrale. Kõik oli pime ja vaikne. Kabinetistkase taga peatus ta. Kui Fairleigh hakkis veel seal viibis! Molly ei teadnud ju, kas ta oli magama läinud või mitte. Kuna aga lukuaukust ja alt ei paistnud valgust, otsustas ta astuda sisse. Ta vajutas taaski lingile ja tõmbas kergendatult hinge, kui nägi, et tuba oli pime. Selgedes anda järel ukse, kobsa ta hõlmet. Akki tuppatalunud valgus pimestas teda hetke, siis vaatas ta ringi. Tuba oli tühi. Ohates võttis ta taskust prossi ja peitis sohvapadjale taha, siis vaatas ta uuvilalt ringi.

Seinad olid varjatud raamatukultidega. Ta kõndis aeglaselt seist mööda, võttis siin-seal mõne kõite väija ja koputas nende taga avarale seinale, et kuulida, kas kostab mõnes kōla. See mõeldis kaunis palju aega aga annud mingeid tulemusi. Nõud rullis ta paari valba! osa tagasi ja uuris parakkiti. Akki kuulis ta taast paginat ja vaatas viimudeks üle. Ta hetas ühe akna lähedal käepikil ja kōra nōle tulevat vaasat kōtt keeriva seinale tagant. Nagu halvatud jai ta põlvil tebama ja vabits sinna.

Üks raamatukultil pöördus seinast aeglaselt tupp. Molly oli nii erutatud, et ei talbanudki kart. Tema ains mõte oli: „Mul oli siiski õigust! See on salakõngu üks.”

Siis sai tallo korraga selgeks, et ta kuuzi enam Jackile kirjutada ei saa, kui juba nõnda tebama. Oli ligi hilja juosta uksest, aga tal õnnestus lipata aknaäärsele taha, enne kui paneel täiesti oli avanenud ja Osborne tupp astunud — heledast valgustatud tupp, mis oli olnud pime, kui ta seal oli lahkunud.

Osborne vaatas ringi, lootes näha oma harrat. Kui ta aga kadagi ei silmanud, pomises ta imestunud paar sõna ja nihkas ritul kōhku seinale sisse tagasi. Sila lōka ta

ukse juure, avas selle ja valgustas taskulahtsiga vohedaks. Kõne kedagi polnud näha, tuli ta kabinetist tagasi ja selgus ukse. Fairleigh oli korraarmastaja inimene, kes kindlasti ei jätnud lampi põlema, kui ta tõust lahkus. Seepärast mõustas Osborne seigusest joodis, ühepäraselt oli kabinetist välgiatud.

Molly kuulis, kuidas ta viimaks ukse lukku keerab ja oleks end viha pärast tagunud. „Kuidas võisid sa olla nii kergemeelne.“ kirus ta end. „Aga need ei jaa üle muud, kui pead end meeliselt kokku võtma.“

Aga tegelikult ootas tema kahvatu ja hirmunud nägu nime värske hääli suuremaid teemad kui endavalitsemise, kui Osborne ta viimaks eesriide tagant loidis.

„Mis teie siin teete?“ kärgatas mees.

„Ah, see oleks ainult teile!“ kõrges Molly teeseldud kergendusega. „Mina mõtlesin, et see on nyford ise.“

„See on teile üksikupäeva, kui te ei saa seletada, mis te siin ostate,“ vastas Osborne tigeidast.

„Oo, seda ma võin. Kate oli tana hommikul haiglane, tal oli süda paha ja pea pööras, ja mina ütlesin talle, ma —“

„Mis on Kate'li sellega tegemist?“

„Seda ma jo just öelda tahangi. Ma läksin Kate'i juure ja sõnasin: „Kate, hoida plaati pikali, küll mina koristan sinu aam-mei kabinetist.“ Ja ma koristasin. Aga pärast ei oot märkanud, et mu pross on kadunud ja ometi teadisin ma, et see hommikul enne koristamist oli alles. Ma mõtlesin kohe, et olen kaotanud selle kabinetist, sest see oli viimane tuba, kus ma koristasin, kuid päeval ei jolgenud ma siia tulla. Seepärast hiilisin alla, kui kõik magasid — nagu ma arvasin. Ma olen hirmus Annele, kui ma oma prossi ei leia, härra Osborne. See pross meeldib mulle hirmusasti ning on mulle väga kallis — aian selle emalt kingituseks Noh, ja kui ma siin akna juures otsustin, kuisin ikki kaudagi tulevat, ja arvasin, et olen on lord ise, hakkas mul pöörane birm ja ma peljusin ruttu kardina taha.“

„Kas peitnate varem kui avanes ukse?“

„Muidugi, härra Osborne. Ma kuulsin aamme ja mul hakkas birm.“

„Kas te ei nähtud mind siia astuvat?“

„Ei, härra Osborne.“

„Ja teie mõlksite, et see on lord?“

„Muidugi.“

(Järgneb)

Niinal on mure.

Erika von Schaper.

Rui Gerola lei hammikil Niina uffe taga heitmas, mõõbus kuul nega, romf tui amati ufe. Rui Niina lüüele ilmus, oli ta tõesti haletse-misvõõrne, leiti ta nägu oli poistest ja naitut punane.

„Mis on juhtunud?“ kübis Gerola ohmunult. Ta oli Niinal peagu peolaga pitem ja mõrka energilijem. Elislas libura olumas taates font-lute ja mõttia järehtari tugemas; taentale. Niina hahtas tahe haletsovi nuufuma ja Gerola mõis ta jerepärast elutappa biimanile.

„Kas teid oli tüli?“ kübis ta osjalitult ja jüü-raz eubate hgarri.

Qäbine hädal nuufus aruhoamatu jäd'i.

„Qälmasi?“

„Qädga hämasi, ta ütles.“ Niina nuttis meel rohtem, „ta ütles, et meie mehel on tüli läbi. Ei uffe pautubes finni ja läbi.“

„Kõi nli, ja tee oli tüli?“

„Oh ei, ta ütles, et me pole mõimeline teha mõikma, et juube järgneba tema mõitlenmule,

lühiboli, et olen rumal hanti.“

„Qm.“ segi Gerola. „Kus Niinqueli on nait-letreid?“

„Jah, tuih too on möga inetu!“ Nüüb pibi Niina tohmatalu noorma järehtari kombiaterimiseodak.

„Nüeb, nüüb naitabli juba.“ Gerola mõistes Niinale lohutamelt otia, „Ma sahan teile mi-hagi öelha: mehe ei tahagi, et neib mõitsetats. nait tahamab ainult, et neib armoestats ja imetribats — ziti imetribats.“

„Kuid ma armoetan ju teba!“ ütles Niina mõitjeli.

„Jah, lahuts liig polju ja ja parustab enefe meel naititult. Qrepärast peab tulemitus teba rohtem imetlema. Hannab taile mõimafitult paf-ja õigut, muidugi ainult õriotsust, liigi jät, tui ta on teinud mi-bagi malesti. See ei tee mi-bagi, annab taile jalgut ja hienab tulemitust teadumile, et fregi ei mõista teba nii hästi tui jina.“

"Marhan, et tulemistu ei laagi enam olla,"
nuttis Riina.

"Kuidas nii? Kas tumeleste laste end loqu-
taba?"

Riina noogutas.

"Mäi nii palmas on (aah?) Keskse, mida ta
marleb nüüd teha?"

"Õhulgu lähen ema juure."

Kende lõnake juures Riina teha hõlles nu-
tati rappama ja ta peitis pea pöördudes.

Garola tõusis, et tulla Riina tohmitre. See
oli juba palitub. Nõige peot oli kas lihvitud
pudel parjõumil. Garola mõttis jätta midagi
mõeldemata lähte ning haistis. See oli Riidari:
lemmikuks, mida Riina alati tarmitas.

Järsku näis Garola tulemas hea mõte. Ta
mõeldas tavalisi ja peitis pudeli rahvotsi. Riina
noeratus märgles näos.

"Me teeme maailma tunda etu raskete, la-
ciatus peab olema!"

Garola palkis Riina teos tohmitre tohmitre,
andis taale veel kuiga hõib näpundite ja lei-
bute ema forteri juure. Kui nad juba ühe ees
seisid, küsis Garola nagu muuseas:

"Mille, midas tuleb sinu Riidari teha?"

"Ch, mitte eume teha tuul," muutis Riina
tarmet, "jätin mõne ipse juhtus ulstpeidja
tänu. Kuid mille ja küsis teha?"

"Minult niijama," armas Garola. "Mine
nüüd ära, tule ähtul sinu juurest läbi."

Kende lõnakega ta oligi tabanud. Armas hea
Garola, mõttes Riina, kui nägi lõraturit ähta-
mat tennama ja tabumas jalatõhiste kuula. .

Kui Riidari lei ähtul teja tuli, mõjus taale
teretri muudat nagu tohmitre.

Mõnase torb amanes ameti mõimatus (ega-
matuse tõotamisel)?

Nagu kui ta kirjutaslausa loots amas, algas
see.

Rocraga tuli taale Riina meele nii järsku ja
tungetult, et ta ehmas. Tal oli lihtel tunne,
nagu teist Riina talleid tema teha taga, et
ajetaba teeb mehe taala ümber, nagu ta tegi
tageli, kui mees tõotades oli unustanud tema. .

Kui Riidari läbi läks, et tulla midagi jätta-
mat, hõnras teha tapu amomise jama tunne.

Kas Riina polnud piirgu astunud tehti?
Kas ta ei mõta mehel lohe panni tehti? Kas
olb mees haakutinatsoosib?

Õhulgem Riidari pidi neustima, et magami-

tehti ei tuleb midagi mõle. Nagu magami-
tuba oli tulmist Riina, tema ähduks, tema läb-
ma. Jäteti ta polnud unustab juba nii tagemaori
kui nüüd, kus maine oli ära. Viigatult ta mu-
bis peab jätta ära, milleks tehti mõis aleneda.
Mõeldamata abielu mõttel Riina oli mitmel
terral elanud ära, kuid tunagi mees polnud
tunnud tema järele nii juuri paubak kui juht
läna.

Kui ta mõimats meeleheites mõttus elatus
hõimamist, näis nagu muutunud meel hukkamis.

Kõs tein mõllei Riidari sai mõimats aru, et
ta lei ää ri jaa unustab. Ta tõmbis ähki teat
tehti, tarmas taga lastab, et unustata, mida
Riina oli mõnub ähki. Nagu tehti oli ääki,
Riina pidi ja marsti tulema tagasi!

Puht tähtit tarmetib ta laagadeks, mida
amast. hõnmas Riina parjõumil, mis oli nii lä-
hebaht joutub naile lõluga, et lei Riidariile
maimistat tegi meele. Ta mõttis juba, et lei
õst pateri lõppu, kuid mõimats teki läi Riina
teisti. Nüüd ta mõis midagi ette mõtta. Gine-
taba, hebat ajaba, hõimamata. Rocragatult
Riidari teki meel wannil. Kui ta aga amas mõi-
teisti lapilesti, mis hõlbas rokerimistatib,
oli mõnase määritus Riina jäteti teki.
hõimamata wana ei määritatub taale enam
mingit rõõmu.

Ta teab end hõimamistatibis lõruma, li-
ma et oleks puutunud ähki teisti. Jäh,
ta oleks meelesti sahnub nuttagi Teha hõirid
teisti aruist teiti.

Ähki tegi teisti Riina.

Ta oli tehmata, kui meelesti jäteti:

"Tehti teki määritatib elat ja. ."

Rocragate ta ei jätub, Riidari mõitis ta
jätta ja tarmis rappa.

"Riina, Riina," tehtiis ta nailele tarmu.

"Ginuta eha oli jube! Cierin läinud panga hõ-
lusi. Nagu ää läbi oli mul tunne, nagu oleksid
teki ja. ."

Riina tegi end Rocraga meele, tarmas vi-
nate teiti teiti, teisti magamistatib, hõnras
teki ja teiti tarmetatibis rähja lähnadiputei.

"Ch!" noeratas ta õnnelikult. "See Garola?"

Riidari oli tulnud teki järele ja tei maine
nägi tema tohmitub nägu, ähki ta:

"Kõnne Riidari!"

Ning kui mees tarmas ta hõimama juure,
hõnras maine ärmast tema armajid hõimata. .

"Reb on äärmiseltõelise meelise pandub,"
mõnast naismehest julgelt.

"Mida sa ei peidast mees jõe ääres?"

"Beibid? Tõrmas õndis, kes on need jõe
peidnud? Kõud lejamad sin, et piim ei jõi-
luts."

"See pole täis. Teie loodate piima liana
ja müüte selle ära. Kõud mõiste rühkate. Ke-
ge jalgate, kuulid teie juttu prait."

"Aga naime ei lootnud end tohtutada."

"Kuidagi talub piim liana, maibugi tuleb
raba meie täite. Aga see tee melle ei jõi.
Kes teie jõe ei tei? Kõupereid leat ison päem
laks jauri nõudugi piima, ja müüb nõud te
kohlem. Riida mõtleb jõe armuline prae?"

"Küll ma selle ütlen, mis ma mõtlen. Ku-
tud liinest ma ei sooja. Otsin lõhe ajendaja,
jõe mõtte minna."

"Piima mõtleb rüpe äärmiseltõelise meelise
oma lahkijannale aja, jõe panti ta leib panti.
Ega tee nii rüpe ei lähe. Rul on äärmis-
tub leping."

"Kõ me woota. Ja müüb teie juure."

"Ema läbi tüdrukate juure, kes istubid morn
põi lähipintidel."

"Kõnhas on lugu peidetud piimaga?"

"Ema meel."

"Kõnhas puristabid mõlemad mees jõe pra-
le meina."

"Kah, kes hõltsite rääkima?"

"Ma jumal, jumal," meelise hõlts Jõu,
"ma ei teinud midagi heita."

"Küll, tulla Ema. Ema müüb minu jõe-
juttuga piima aga tee oma teada heita?"

"Ega ma jõe enda pärast ei tee. Ma me-
ne ema on laremad, tal pole midagi jõe aga
juna, ta on mõlts, ja ei teada toetada, mõtlin
piima."

"Tüdruk hõlts meel ajamomamali muu-
juna."

"Osa jõe täis?"

"Jah, on täis, mornen jõe oma äärmis-
juure."

"Piima mõtleb Ema, sel hõlts jõe nut-
rook tüdrukult. Riide amalela päral, morn
meelisele oli meene piiga nii talitanud. Ta
alusa lammu lähemale."

"Mõndrak ei rääkinud ja muile jõe jõe mi-
bugi? Mõndrak ei tulnud ja minna juure
aga polnud raha?"

"Küll jõe äärmiseltõelise morn."

"Ma oletan sulle ja meelisele annub, et ju
ema ei tarmistis mõlts. Kes ja müüb
piima?"

"Jah."

"Ja raha?"

"Kõnhas õppin emale teiba ja lootin tulla
arsti."

"Kes ja tead ta, ei oleb talitanud ehos-
jõe? Piim kuulub minna. Ega ei lehi me-
rühkate," leib jumala täis. Kui lara on
ju ema jõe heige?"

"Kõnhas tüdruk loatus minna ja mõnast jõe
tõlmanaismeelisele."

"Re kühja, kui lara jõe ema jõe heige
on."

"Me näbain."

"Ja Me näbain müüb jõe minna piima?"

"Jah."

"Kõnhas teie ta jõe emat ei tee. Kõn-
malle. Ma mõnast jõe ema jõe, mõnast,
mis jõe teie teie. Ega ei jõe rühkate me-
dast ja tui jumal teie, jõe ta meelise ter-
meis. Kes nuta enam ja jõe muile, ei ja
talentus enam oma lei: mõnast meale lühe
ei pane."

"Kõnhas tüdruk hõlts mõnast meale lühe
lei."

"Tule täna päripäele minna juure, räägi-
me leat piimale."

"Küll mõnast Ema teie tüdrukale teie. Kes
leateli muile."

"Ja jõe?"

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

"Kõnhas ei tea midagi."

"Ma mõlts, tüdruk, ma kuulisin ennast
teie jõe."

häänebude joone. Siih lammus ta arba. Sõda oli soole. Ta nägi ilgriki, et ta polnud muu-
teline tema oma tegevus mõistatama. Siih
petis teha, ja teatitjeja ambis oma nurgatule-
ga tead eestluga.

Pauli oli juba põlul, nii et isanud ta te-
mali teha, mis äri see oli omanud. Kõik
mõistajad olid ühel, mõistaja pidi teha, ja
nimelt teha, kui ta ei tahtnud, et tall maa-
tati mõlja, turtaleid ja piima. Kõik petis
inimvile teha? Ta oli nelli ja elati hästi
lohanud. Oli oma noma ja teaga omanud igas-
kiht, kes oli taluud nuttes tema juure. Kõik-
roga meenus talu tema tabanud abifooja ü-
les. Tead oli ja teinud ühile tüdralule
petu ja raha, felt jee oli talu maustades turtu-
tud, et temalt löli oli maaostatud. Mõistatust
oli Friedrich pealt maaostanud, teibad. Oma
talle suure pambu ja raha oli annud. Kui aga
ula õnnetu järel oli lohanud, oli Friedrich
hitanud tema tead ja teinud.

„Ema õra sõda tead sulle veel palju tuua
mõistatama ja palju pikarid teema.“

Täna meenusid talu need sõnad. Jah, oli
teha, et ta ei tahtnud turtaga õra taluaid.
ilma et ta tead poleks lohanud, rääkis mõistagi
loania annud. Teha tead ja teinud turtasti.
Oma ise oli juba mitmeid põul hiljem teha
saanud, et tall alustate maaõstega raha oli
murtud. Kuid ei tahtnud ta teha ustaba, uga
mõistatades haites ja teinud, et teha rüüsti.

„Kõik oleme lammim.“ lohistas ta ja lam-
mus arba. „Kõik ei tohi enam ustaba tead,
mis sulle mõistatama.“ Kõik oli ta jõe tead
jälle mõistatama? Oli, jee polnud mõistatama.
Oma oma teatitjeja ei mõistatama. Kõik jee rüü-
sti ei tahtnud jumala muhtide? Kõik ei ol-
nud rüü ühile enam ustaba loania mõistatama?
Kõik rüü loania tead ja jõe. Kõik rüü loania tead
teaditama tead. Tead rüü loania tead. Oma
hamberringi ja löli eba. See oli ja Peter,
mõistatama, kes mõeti tead tead rüü mõistatama
teaditama. Kõik mõistatama, mõistatama, ei taht-
nud ja hästi rüü tead ego turtud maud kui
oma tead, kes tead hõie alib annud. Tead
aga armestada ta üle tead. Oma inimvile
tead alati piltatid ja tead üle maaõst, turtu-
tud ta teaditama enam maaõst. Oma tead
tead ainas maaõst, et ta oli teaditama piltatama.
Kõikult rüü, kui Oma lõgenes, lõgenes tead in-
tead rüü üle teaditama maaõst, ja ta teaditama
teaditama tead. Oma oli maaõst teaditama
tead ja ta teaditama teaditama tead tead
tead.

Kõik tal tead tead oli, et ja maaõst
teaditama? Kõik tead oli tead teaditama? Oma
teaditama teaditama teaditama. Tead teaditama tead
teaditama teaditama teaditama, tead teaditama
ja häbitama teaditama.

„Peter!“

Tead ei tahtnud. Oma tead tead tead
ja tead tead tead. Tead teaditama tead
teaditama teaditama tead ja teaditama.

„Kõik, Peter, teaditama teaditama? Oma tead
teaditama.“

Tead teaditama teaditama, tead teaditama teaditama
teaditama. (Teaditama).

Naerev maailm.

Sellepärast!

„Härra oober, sulle tundub, et sinu läh-
sah värsi järgi!“

„Jah, kuid mõlemad daamid lahked
kahe!“

Teisusekohaselt.

Arst: „Ma kirjutan sulle rohu, härra
rahv, mille järgi saate üht tead!“

Krahv: „Naurepärast, kuid, palun,
markige retseptile, et see oleks siin tead!“